

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 08449

LIEDER

Mani Leib

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

מ א נ י ל י ב
אויסגאבע: אינועל
מאָדערבלעמער: ז. מאור
הויפטפערקויף:
פערלאַג מ. נ. מייזעל
424 גרענד סט. ניו יאָרק.

מאני לייב
ליעדער
ארויסגעגעבען
פון פערלמאן
איינזעך
נייארק 1890

Copyright by Inzel, 1918.

איך האָב מיין מאמע'ס שווארצע האָר און גרינע אויגען.
מיין טאמענ'ס איידעלע און דינע הענט:
און בלוט האָב איך אזא, וואָס זינגט און ברענט,
דאָס בלוט פון מיינע זיידעס, אידען ביי דעם דניעפר:
און אויף מיין קאָפּ — די נעכט פערבראכטע מיט חברים,
אין בענקשאפט נאָך דער צארטער, דינער לוסט;
און שאַרפע ציינער־צייכענס אויף מיין ברוסט
פון אַ פערטרויטער, ציטערדיגער פרוי.

די לענדער און ים'ען. די שטערט און די ערטער,
געזיכטער און שמייכלען און ווערטער. —
זיי זיינען אוועק פון מיר ערגעץ. אמאל.
איז עפעס א ווייטען טאל.

איך זעה נאר דורך לויטערען נעבעל פערצויגען
צוויי קינדערש פערטרויערטע אויגען —
פערבלאנדזשעטע שעפסעלעד שווארצינקע צוויי
איז עפעס א וועלט פון שניי.

ניט וויין, ניט וויין, מיין עלענד קינד!
דער סם פון טרערען מאכען בלינד
דאס לויטערסטע און צארטסטע אויג...
דיין קאפ דיין אונגליקליכען, נויג
אין שטילען טרויער צו מיין ברוסט,
און שווייג... און הער, אין בייזען לוסט,
אין ווילדען פינסטערען זאוויי
צואווארפענדיג א מדבר שניי,
די ווינטער נאכט — די בלינדע נאכט —
זי טאנצט א פינסטערע און לאכט...

ניט וויין מיין עלענד קינד, ניט וויין,
זיי שטיק, און זעה... געלייטערט ריין
און מיידעלש אונשולדיג ווי דו,
אין ציטערדיגער רויטער רוה
דער שטילער פיער אין קאמין
וועבט זאכט זיין גאלדענעם געשפין,
פון טרוימען ניט דערטרוימטע פראכט,
אומזיסט געטרוימטע אין דער נאכט...

ניט ווייז, ניט ווייז, מיין עלענד קינד!
די נאכט איז בייז, די נאכט איז בלינד.
נאָר ווען דער מאַרגען פּראַסטיג בלייב
אין שטראַלענדיגען בלויען רויך
א רוהיגער, פאַרשנייטערהייט,
וועט ליגען אין דער ווייט צושפּרייט —
און איז דער ווייט, אין שניי און בלוי
א שליטען ווי א פינטעל גרוי
וועט ווייזען זיך און וועט פאַרגעהן —
דאָן ווייז, מיין עלענד קינד, דאָן ווייז!

איצט זאל מיין קאפ זיך פון ביזע געדאנקען ניט בויגען!
 מיר בין איד. בלייד בין איד. נו, בין איד מיר. בין איד בלייד.
 רויכער איד, רויכער איד, און מיט פערשטיינערטע אויגען
 קוק איד אזוי זיך פאר זיך, אין דעם וועהיגען רויך.
 אבער אט־ערשט איז דאס קינד אין דעם בעטעל געלעגען.
 שמייכלענדיג שטיל און געבראכען די הענטלאך פון שרעק.
 און האט געקוקט אט אזוי, נאר אויף ווייטע פערוואַרפענע וועגען
 איז גאר דאס קינד אין דער נאכט, אין דער פינסטער אוועק.
 לאז איד מיר געהן נאכ'ן קינד אויף די וועגען. א מידער,
 געה איד מיר, היט איד, באהיט איד די טריט פון מיין קינד.
 מיר בין איד. שעפטשע איד ווערמער און מעשיות און ליעדער,
 שרעקט זיך דאס קינד, און עס וויינט ווי מיין זינד, ווי מיין זינד.
 נו, זאל מיין קאפ זיך פון ביזע געדאנקען ניט בויגען!
 מיר בין איד. בלייד בין איד. — נו, בין איד מיר, בין איד בלייד,
 נאר אז עס היטען אונז פרעמדע דערצארענטע אויגען! —
 ווער איז ער, דער, וועלכער היט אונז, און געהט מיט אונז אויף?

ביים פענסטער ביי מיר האָט דער רעגען געוויינט.
און איד — א גענארטער — און איד האָב געמיינט,
אז דו האָסט נאָך מיר געוויינט.

און נאָהענט, אַ דאָ, פאר מיין בלייבען געזיכט,
אַ דאָ, אין דעם שיין פון מיין נאָסטינער ליכט,
געניינט האָסטו דיין געזיכט.

און איד האָב צושראָקען געקוקט צו דער טיר,
געלאַכט האָבען אויגעלעך בלויז צו מיר
און זיינען ארויס פון טיר.

מיין קלייניקער אינגעלע איז דאָ געווען,
נאָך איד האָב מיין אייגענעם קינד ניט געזעהן,
ווייל דיינער בין איד געווען.

איצטער ווייס איד: וועל איד וועלען
וועל איד רופען, וועסטו קומען —
ווי מיין אונגליק וועסטו קומען
און וועסט זיך פאר מינע שוועלען שטעלען.
וועט מיין ביזער שמיכעל שטרויכלען
דיך, פאר אלע מינע לידען, —
וועסטו לידען מינע לידען,
און וועסט, אונגליק, מיט מיין שמיכעל שמיכלען.

איך קוש די דינגע האנט. א גוטע נאכט!
— א גוטע נאכט. נו, געה געזונטערהייט.
די נאם איז שטיי. א קיהלער נעבעל וועהט.
ניט גוט, ניט גוט. נו גוט. א גוטע נאכט!...

און טריט פערשטארבען. אין דער שטילער נאכט
א שאטען וויעגט זיך, וויעגט זיך הין און הער.
און מיר איז אזוי אומעטיג און שווער.
ניט גוט, ניט גוט. נו, וואס? — א גוטע נאכט!...

ווי שנעל דו ביזט אוועק פון מיר
מיין ריינער, שעהנער גליק ווי שנעל!
איצט ליגט בעדעקט מיט שטויב מיין שוועל
און צוגעשלאסען איז מיין טיר.

און אין מיין הארץ די בענטשאפט גליהט
נאך דיינ'ס א בליק, נאך דיינע רייד,
נאך דיינ'ס א הייסען שאַרף פון קלייד,
נאך דיינע זינגענדיגע טריט.

דו האַסט אין דער ווייט פון מיין וועג מיר אַ שיין אָנגעצונדען,
כאָמט דו ביסט קיינמאָל ניט געווען און וועסט קיינמאָל ניט זיין.
און איד בין געגאנגען צום שיין אויסגעמאַמערט אין וואונדען —
ווייל כ'האָב דיך געזעהן אין דעם שיין.

אַט האָב איד דערגרייכט שוין דעם שיין — און דער שיין איז פערשוואונדען.
בין איד אין דער פינסטער געפאלען פאַרלאָזט און אַליין,
דאָסטו זיך גענייגט איבער מיר און מיט ליעבע געקושט מייע וואונדען,
און איד האָב געהערט דיין געוויין.

אוי, איד הער דאך אין די נעכט
ביי מיין פענסטער דעם געוויין,
זוען איד זיך אליין, און קליין,
פאר מיין פייער אין די נעכט.

פאר מיין פענסטער הויבען זיך די נעבלען.
פון די נעבלען אין די נעכט
אימיץ וויינט, און עפעס מאַנט,
וויינט און בעט זיך און דערמאנט
אויף זיין אונגליק אין די נעכט.

פאר מיין פענסטער גרויען זיך דיא נעבלען.
אין זיין אונגליק, אין די נעכט
אימיץ זעהט מיין פייער שיינט,
קומט ער צו זיין אַלטען פריינד,
און ער וויינט דאָס אין די נעכט...

פאר מיין פענסטער וויינען דאָס די נעבלען.

ביי די ווייסע טישען בין איך לאנג געזעסען,
און געקוקט אין אויגען און גערעדט, גערעדט,
און אויף יענע אויגען האב איך זיך פארגעסען.
בין דער אלטער קעלנער האט מיר אויפ'ן אויער,
מיט א גוטען שמייכל און מיט שטילען טרויער
א פארשולדיגטער פארטרויט מיר : שפעט...

— נו, א גוטען! ... מארגען וועל איך ווידער קומען.
נאסען. נאכט. א נעבעל האט געוועהט, געוועהט.
נאסען. און פון נעבעל זיינען אויפגעשוואומען
אויגען. יענע אויגען, ליכטיגע אין טרערען
און ווי פיהרענדיגע, שיינענדיגע שמערען.
מיד א היים, א קלייניקען באגלייט.

זי שפילט: מיין גליק איז ווייט פון מיר פארפלוניגען,
מיין גליק, וועסט קומען ווען צוריק? — געוויס... געוויס...
און ער פארלעשט דאס ליכט, און פאלט פאר איהרע פיס,
און בלייבט אזוי ביים פיאנא אויסגעצויגען.

נאך זי, זי שפילט פאר די וואס זיצען איינגעבויען
אין ווינקעל שווייגענדיג. זי שטעלט זיך אויף: — גענוג!...
און פון דער פינסטער שמייכעלט איינער קלוג,
און איינער ברענט מיט גרויע געבעלדיגע אויגען.

איד האב דיד פיינט! ... נאך ווען פארוויגט און צערטליך איינעקושט
דאס קליינע בלאסע קינד אין שטילער שמייבעלדיגער רוה
א רגע — עפענט אויף די אויגעלאך, א רגע — מאכט זיי צו
מיט שלאפעדיגע ליפלאך ציהט זיך צו דיין ברוסט —

און פון די אויגען דיינע, טרערען רינען שטיל אראפ
דאס קינדערש פנים'ס בעטויענדיג מיט טרעהרען טוי —
דאן בויג איד טיף צו דיינע פיס, א מאמע, אט אזוי
מיין זינדיגען, מיין זינדיגען, מיין אונגליקליכען קאפ!

זי שפילט. איד וויין. די לאנגע ציטעריגע פינגער
ווי בלייכע לאנדישען פארבענקטע אין דער פינסטער, —
פארבענקטע זוכען זיי און בלאנזשען און געפינען.
און מיינע קינדער וויינען, וויינען, מיינע קינדער.

איד האב אין אווענד אנגעטאן זיי ווייסע העמדלאך,
און האב געלייגט זיי שלאפען, און דעם לאמפ פארלאשען,
די טיר פארשפארט, אין האנט געהאלטען לאנג דעם שליסעל,
די טרעפ אראפ, און בין אהער אזא געקומען.

זי שפילט. איד וויין. די לאנגע ציטעריגע פינגער
ווי בלייכע לאנדישען פארבענקטע אין דער פינסטער, —
פארבענקטע זוכען זיי און בלאנזשען און געפינען.
און מיינע קינדער, קליינע, אין די ווייסע העמדלאך,
מיט שלאפענדיגע אויגלאך שטעהען דא און וויינען.
מיט שלאפענדיגע אויגלאך וויינען מיינע קינדער!

— פערבלייב אין פארק. פון טויער
 וועל איד ארויס אליין.
 — נו געה, מיט דיר מיין טרויער
 וועט דורך די גאסען געהן.
 און דיר וועט ער בעגליימען
 ביז יענער הויכער טיר,
 אין הויז פון יענעם טוימען,
 וואס ווארט אין געכט אויף דיר.
 — נו, שא... נו, נא... דער שלייער! —
 א קוש, און שנעלע טריט.
 — אוי, טרויער מיינער, טרויער,
 דו זעהסט? — זעהסט גארנישט ניט!

איך האָב פארטומעלט זיך ביי טישען און ביי ליכט
מיט מענשען און מיט רויך, מיט שמייכלען און מיט רייד,
נאָר ער פלעגט אלע ווייל א ציה טאָן מיך ביים קלייד,
און אלע ווייל א ווייז טאָן זיך פאר מיין געזיכט,
און אז איך האָב איהם יעדען מאל געוואָלט דערזעהן —
איז ער שוין ניט געווען.

נאָר אַט, ביים טיש, אין גרינעם שפיגעל אויף דער וואנט
האָב איך געכאפט איהם פלוצלינג מיט א פלינקען בליק.
ער איז געבליבען שטעהן פארגליווערט, און א שטריק
דריי איילען לאנג, האָט ער געהאלטען אין זיין האנט,
האָב איך א שולדיגער צום הארטען טיש אראָפּ
פאר איהם גענייגט מיין קאַפּ.

א שטילער, א בלייכער איז ער זיך געזעסען פון ווייטען ביים וואנד.
מיר האבען געטרונקען, גערעדט און גערוישט; נאך אזוי ווי אין חלום.
נאך פלוצלונג א מאך געמאן האט ער פאר זיך מיט דער האנד
און הייזעריג, לאנגזאם ארויסגערעדט: עך, עס איז הכל הכלים! —
און איז באלד אוועק. נאך אונז האבען די ווערטער ווי פילען געטראפען.
מיר זיינען אנטשוויגען געווארען. דער זיינער האט רנע'ס געזעהלט.
דער ווינד האט ביים פענסטער געוויינט, און דערזעהלט, און דערזעהלט
פון נעכט און פון יונגע און בלייכע — פון אונז, וואס מיר קענען ניט שלאפען.
און איינע פון אונז האט צעוויינט זיך, און איינער האט דורשטיג דערטרונקען
מיט ציטערדיג טרוקענע ליפען פון פלעשעל דעם זייערען וויין
און נאכדעם צו זיך אליין האט ער געמורמעלט: זאל זיין וואס וועט זיין! —
און מיר איז זיין שכור'ער קאפ אויפ'ן טישעל ארונטערגעזונקען.

אין צווייטען צימער קלינגט דער טעלעפאָן.
און עפעס רוישען זיי און לאַכען, (איצטער בליהט
דער אווענד אין מיין הייסען בלוט ווי רויטער מאַן)
און עפעס ריידען זיי, און צינדען פייער אָן.
און מײַד דערמאנען זיי גאָר ניט.

גאָר טאַמער קומען זיי מײַד רופען טרינקען טיי ? —
(דער אווענד בליהט ווי רויטער מאַן אין מיין געדאַנק)
אײַך וועל פארנייגען זיך פאַר זיי : אַ דאַנק, אַ דאַנק,
און עפעס בעטען זיך און שווערען זיך פאַר זיי —
אַז אײַך בין איצטער זעהר קראַנק.

איד בין פון זייערע משונע'נע געשרייען
אין פארק אנטלאָפּען. הערבסט. איצט געהט דאָ קיינער ניט.
די הענר פּערלענט אזוי, מיט שטילע מידע טריט
געה איד ארום אין שטילע, ליידיגע אַלעען.

און די לבנה דורך די גרויע דארע צווייגען,
זוי איד — א רוהיגע, ווי איד — אליון, און בלייד,
מיט ווייסע שטראהלען עפעס כישוף'ט פון דער הויך,
און לייטעחט ארום מיר דאָס היטענדיגע שווייגען.

און מיר פון דער לבנה'ס כישוף'דיגע שטראַלען.
א שטילער און א ציטעריגער בלייב איד שמעחן.
איד שמעה און האַרף — א גליקליכער — און קען פּערשמעהן
פארוואָס די שאַרכענדיגע געלע בלעמער פאַלען.

אייערע שמייכלען און אייערע רייד
זיינען פאר מיר ניט ניין,
אייערע שמייכלען און אייערע רייד
מאכען מיר טעמפ און מיר.

קינדערלאך האב איך ביי זיך אין דער היים
שמייכלען, און ריידען אויף! —
קינדערלאך האב איך ביי זיך אין דער היים,
שרעס איך זיך נעהן צו זיי.

ווי האסטו דאָס קליינע קינד נעלאָזען שמעוהו !
און געבויגען אין דער נאכט אוועק אליין ;
און געבויגען אין די נאסען אומגעשפאנט,
און געפיהלט דאָס קינדערש הענטעל אין דין האנד,
און געציטערט האָט דאָס קינד אינגאנצען ווי א בלאַט ;
און אזוינע שטילע אויגען האָט דאָס קינד געהאט !
און די אויגען האָבען דאָך געבעטען אזוי פיעל,
און געקניט פאר דיר צושראַקען אזוי שטיל.
נאָר דו האָסט דאָס קינד אזוי נעלאָזען שמעוהו,
און געבויגען אין דער נאכט אוועק אליין.
און געשארט זיך, ווי א שאַטען, ביי די ווענד,
און געשטרעקט צום הימעל תפילה'דיגע הענד.

דער טויט איז אין מיין הויז אריינגעגאנגען.
און האָט מיט זיינע ביינערדיגע הענט,
מיט שווארצען דורכזיכטיגען זייד פּערהאנגען
דעם שפיגעל און די בילדער אויף די ווענט,
און הויכע ווייסע ליכט האָט ער געצונדען
און זיי צורקאַפּענס מיר אוועקגעשטעלט,
און ווי אַ שאַטען גרינג איז ער פּערשוואַונדען.
צושפּרייטענדיג אין הויז אַ ווייסע קעלט...

א קינד אויף די הענט, און א קינד ביי דעם קלייד,
מיין ווייב, — אהן געוויין און אהן רייד —

און יונגע פאָעמען אין זיידענעם קרעפ
מיט שטילע געבוניגענע קעפ —

בעגליטען מיין שטויב צו דער אייביגער רוה.
דער רידעל מיט ערד דעקט מיך צו.

און שווייגענדיג געהען זיי ערגעץ אוועק.
נאָך זייערע טריט געהט דער שרעק.

דער הימעל איז בלוי, נאָך אַ דאַרט איז ער רויט,
די זון אַ פערקלערטע פארנעהט.

און אימיץ אין שווארצען, פארלייערט, אליין,
בלייבט לאנג ביי מיין קבר נאָך שטעהן.

ווינטער

פאר מיינע פארקלערטע שויבען
הויבען זיך העכער העכער
הויכע פארשנייטע דעכער
הויכע אין זילבערנע הויבען.

פאר מיינע פארקלערטע שויבען
איבער די הויכע דעכער
הויבען זיך העכער, העכער,
רויכלאך ווי זילבערנע טויבען.

שניי

ווייס און צארט ווי לאנריש,
טהוויאיג פריש, און ווייד,
שטראליג, פראסטיג בלייד,
בליהט דער שניי אין גארטען.
געה ניט אום אין גארטען,
אויב דיד לאַקט די לוסט : —
אויף מיין כלה'ס ברוסט
וועט דיין שאַטען פאלען !

פארווארפען ליגט די וועלט ארום אין שנייען.
דער פראסט האט צוגעשמידט מיין שווערע טיר.
קיין פייער צינד איך איצט ניט אָן. עס געהען
פארטראכטע שטילע שאַמענס ארום מיר.
איך בין אליין. איך וואַרט, און טראכט פון דיר
מיין ווייטער פריינד פון מיינע ווינטער וועהען.

און מיינע ליפען, תפילה'דיג, דיין נאָמען וועקען: —
מיין פריינד, מיין פריינד! — איך געה צום פענסטער צו,
איך זוך אין שניי נאָך ניט־פערוועהטע פלעקען
פון טריט, פון טריט געאיילטע ערגעץ וואו. —
דאַרט ליגט דער שניי אין ווייסער קאלטער רוה.
דאַרט נעמט די נאכט דעם שניי מיט שטערען דעקען.

וויינט ער און טאפט אין דער פינסטער א בלינדער
דא. אין מייז צימער, און געהט ניט אוועק,
און מיינע לאנדישען שלאפען ווי קינדער.
שטילער, די לאנדישען מיינע ניט וועק!

אומעטיג, אומעטיג. פאר זיינע אויגען
שלאפען די לאנדישען רוהיג און זוייס. —
שטרעקט ער די הענט אין דער פינסטער, געבויגען
איבער די לאנדישען — היט זיך, ניט רייס!

א שני צושפרייט זיך אויף די גאסען ווייס און ווייך און שטיל.
און ווייס און ווייך און שטיל שטעהט אויף אין הארצען א געפיהל,
וואס איך אליין, האב לאנג שוין, איינמאל אין א בייזער צייט,
פארנראבען טיעף אין הארץ ביי מיר פון זיך און גאט און לייט...
עד... עד... ס'איז גוט ביים פענסטער איצטער זיצען אהן א ליכט:
ביים ווייכען בלויען שיין פון שניי ווערט שארפער דיין געזיכט,
און דינע הענט — זיי ווערען אזוי לאנג, און בלייב און דאר,
און דינע אויגען... וועה איז מיר, דו ווינסט ? — דו נאר, דו נאר,
ווי ווינט זיך דאס א גרויסער מענש אין מיטען נאכט אזוי
ווען אויף די שטומע גאסען שפרייט זיך אויס א שניי ? —
כ'וועל אנצינדען א ליכט... אויף יענעם זייט פון אקעאן.
אויף יענעם זייט, איז דארט א לאנד אזא פאראן
און שניי איז דארט, און שניי איז דארט....

— וואוהיז ?

— נאך ווייסע לאנדישען, אין שניי, אהיז... —

די אויגען קוקען אפענער, פארקלערטער.

און איהרע ליפען וויינען אלטע ווערטער.

און זיצט אזוי אנ'אלטע ביים קאמין.

— ער, ער... נו זיי געזונד. — נו געה געזונטערהייט —

און טרערען רינען אויף די אלטע באקען.

— נו זיי געזונד... דער זאק איז אויפ'ן נאקען.

די אלטע האנט. דער שלימען שטעהט. עס שנייט.

ביים קאמין

ווייסע פענסטער. דרויסען שנייט.
אין קאמין דער פייער ברענט.
פאלט דער פייער בלוי און רויט
פון קאמין אויף מיינע הענט.
מיר איז אומעריג. שוין לאנג
זיץ איך ביים קאמין אזוי,
זיך, נאָר עפעס טוט מיר באנג
אויף דער ווייסער פרייד פון שניי.

מיין וויסע פרייד

העי, איהר ביי מיינע הויכע טויערען,
די גאנצע נאכט מיט פאקלען וואכט!
מיין וויסע פרייד אין דרייצען שליערען
דארף קומען היינט צו מיר ביינאכט.

פליהט מיין וויסע פרייד אין שליטען
מיט די זיבען וויסע פערד,
איהרע שליערען צושיטען
וויסע ווינטען אויף דער ערד,
און זי יאגט די וויסע פערד.

העי, איהר, פראלט אויף די הויכע טויערען,
שפאנט אויס די פערד ביי מיר אין הויף.
מיין וויסע פרייד אין דרייצען שליערען
ברענגט מיר אהער, און וועקט מיך אויף!

ביי דעם בלויען ביי דעם רויטען
שטילען פייער פון קאמין
פאלט איין שליער נאך א צווייטען.
דרייצען. — זעהסטו ווי איד בין! —
און זי ווארפט זיי אין קאמין.

העי, איהר, פארשפארט די הויכע טויערען.
געהט שלאפט ווי הינט אין אייער שעה!
מיין ווייסע פרייד אין דרייצען שליערען
איז איצט מיט מיר אזא א דא.

אין קאמין דאס פייערעל דערברענט,
רויטע שאַטענס שיינען אויף די ווענט,
ווארימט זי ביים פייערעל די הענט;
און דאָס קליינע קעצעל ווי אַ קנויל
ליגט ביי איהרע פים און שלאָפט זיך פויל.

אין קאמין דאָס פייערעל דערברענט,
רויטע שאַטענס שיינען אויף די ווענט,
ווארימט זי ביים פייערעל די הענט;
און ביים ווארימען און רויטען שיין
שלאָפט זי רוהיג ווי דאָס קעצעל איין.

דער פעטער שנייער

בלעקלאך קלינגען גליון, גליון, גלאז.
פון דיא ווייסע ווייטען
אימיץ קומט א ווייסער אז
אויף א גרויסען שליטען.

קליפ־קלאפ, קליפ־קלאפ... — באלאבאס,
עמען אויף דעם טויער! ...!
קליפ־קלאפ, קליפ־קלאפ... — ווער איז דאס ?
— איך, דער פעטער שנייער...

— נו, טאָ געה געזונטערהייט,
קומט די מענשען שרעקען...
אין דער נאָרע אויף דער קייט
געהמט דער הונד זיך וועקען.

אויפ'ן בוידים קרעהט דער האחו.
היידא, פעטער שנייער!
בלעקלאד קלינגען גליו, גליו, גלאז
אין די ווייסע ווייטען.

דארטען ווייט אראפ, אראפ אין טאל
שניידט אין שניי א וועג זיך ווייט און שמאל.
פליהט א שליטען ווייט אין טאל, אחיו,
קליינע גלעקלאך קלינגען דיו, דיו, דיו...
פליהט דער שליטען ווייט, אהיו, אראפ,
און די קליינע גלעקלאך שטארבען אפ.
וויין ניט, וועט דער שניי צוגעהן אמאל
וועלען גלעקלאך אויסגעהן אין דעם טאל!

אין דרויסען שנייט. דער טאג מארנעוואג.
דאס אינגעל קומט אין הויז אריין
פארשנייט, די בעקלאך גאס און רויט,
די אויגלאך פול מיט נאכט און שוין.

דער טיש מיט טיי אין צוגעגרייט.
און ביי דעם טיי זוי רויטער ווייט,
און פון דער בלייכער מאמעס רייד —
ביים טיש א מיעדער שלאפט ער אהין.

אוי, דער הייסער טאג פארנעהט,
און דער קיהלער אווענד וועהט,
און דאס קינד פארמאטערט שטעהט
נאָהענט פאר מיין טיר,
— קום מיין קינד צו מיר! —
שטעהט מיין טיש מיט מילך און ברויט
אָנגעגרייט פאר דיר.

די לבנה שווימט ארויס
קאלט און אומעטיג און גרויס,
עסט דאָס קינד, און גרויס און הייס
רינט אראָפּ זיין טרער,
— קום מיין קינד אהער! —
לייג דיין קאָפּ צו מיר אין שוים
און אנטשלאַמען ווער!

נאך א רעגען

אויסגעלייטערט ווערט דער הימעל,
דער אספאלט אין גאס אין גאס,
אט שיינט אויף די זון אין הימעל,
שיינט מיט גאלד אראפ אין גאס.
אט קומט אן אין גאס א וואגען
אנגעלאדען פול מיט זעק,
גאסע פערד געשפאנט אין וואגען
שלעפען שמיל פארביי אוועק,
אט א פרוי איז דורכגעלאפען,
כלויע קליידער, ווייסע שיד,
און א רויטען רעגענשירעם
האלט נאך אפען איבער זיך.

אויפ'ן מערב שטארבען, שטארבען
ציטערדיגע שטראלען פארבען.
נאָלד און בלוי און גרוי און פורפור
שפינט זיך, ציטערט אין דער לופט,
און אין קיהלען שטילען טאָל
פינקלען לויטער ווי קריסטאל,
פונקען טהוי און פונקען דופט.

און אין טאָל קלינגט אויף אַ ליעדעל...
— בענקט אַ מיידעל? וויינט אַ פידעל? —
מיידעל, פידעל שטילער, שטילער!...
אויסגעפוצט אין זייד זעפיר.
אין אַ שטערען דימענט קרוין.
וועט די נאָכט אַרונטערגעהן
טרייסטונג ברענגענדיג פאר דיר.

פארנאכט, ווען די זון איז פערשוואונדען.
האט עפעס א מענש מיט א הויקער
ביים ראג דעם לאנטערען געצונדען.
און איז איז די גאסען פערשוואונדען.

און שרייענדיג, האבען די קינדער
געטאנצט איז דעם שוין פון לאנטערען :
פאר זיי האט א בעטלער א כלינדער
געשמיעלט אויף זיין אלטינקער פידעל...

טיר און פינסטער צוגעשלאסען
און דאס לעמפעל אויסגעשלאשען. —
ליולינקע מיין אינגעלע.

שטיל און פינסטער איז אין חדר.
— אוי! ווער שארט עם דארט כסדר?
ליולינקע מיין אינגעלע.

ס'שארט א מייוזעל אין די ספרים.
— קומען מתים פון די קברים?
ליולינקע מיין אינגעלע.

אויף די קברים וואקסען בלומען.
— וועט די מאמע מעהר ניט קומען?
ליולינקע מיין אינגעלע...

לייטער איהר נשמה, בורא!
— טאטע, טאטע! איד האב מורא!
ליולינקע מיין אינגעלע.

ד'וועל דיר היטען ווי די מאמע.
וועל דיר היטען ווי די מאמע.
ליוליןקע מיין אינגעלע!

אין די וויגען ווייגען קינדער.

וויגען מאמעס צו :

— ליולינסקע ליו ליו,

מיט א טארבע נעהט א בלינדער

שלעפט זיך צו זיין רוה.

קלאפט דער בלינדער אין א טויער.

איז דער טויער צו.

זיפצט דער בלינדער אין זיין טרויער :

נאט פארנעם כאטש דו !

און ביים טויער ליגט דער בלינדער.

דעקט די נאכט איהם צו.

ווייגען אין די וויגען קינדער.

וויגען מאמעס צו :

ליולינסקע ליו ליו !

מויערען, שטיינערנע, פינסטערע, הויכע
קריכען אין פינסטערען הימעל אריין.
אווענד און נעבעל, עלעקטרישער שוין,
אויגען געצונדענע גרויסע און בלייכע,
אויבען די באהנען און אונטען טראמווייען,
אויטאמאבילען און פרויען און פערד,
מישען זיך אויס אויף דער שטיינערנער ערד,
מישען זיך, רודערען, פינקלען און שרייען.

איצטער וואך אויף פון דיין טאָניגען דרימעל
זינדיגער, בלינדער און שווארצער פארלאנג,
און ווי א פלינעלדיג פלאמינע שלאנג
רייס זיך אריבער דער שטאָרט ביז אין הימעל!

כ'הָאָב אין מיטען טאָג אַ פּאָרהאַנג אויף מיין פענסטער אויפגעהאַנגען,
פון דעם טאָג און פון די מענשען הָאָב איך פעסט מיין טיר פערמאַכט,
און אַ בלייכער אין דער פינסטער בין איך לאַנג אַרומגענאַנגען,
און די קאַלטע הענד געריבען, און צו זיך אליין געלאַכט.

נאָכדעם בין איך לאַנג געלעגען, ווי אַ טויטער, ווי אַ טויטער...
(קינער זאָל פאַר מיר ניט ווייזען זיין דערשראָקענעם געזיכט!) —
נאָר מיין האַרץ און מיינע אויגען פלאַמיג, פיבערדיג, צושפרייטער,
האָבען שטומערהייט געיאָמערט נאָך געשרייען און נאָך ליכט.

בין איך נאָכדעם אויפגעשפרונגען, און צום פענסטער צוגעשפרונגען
און דעם פּאָרהאַנג אָבגעריסען. און די פענסטער אויפגעפראַלט, —
דאָרט אין אַווענד האָט די גאַס איהר אַלטע, אַלטע ליעד געזונגען,
פיערען געפינקעלט האָבען אין דעם שטויביגען אַספאַלט.

פרויען זיינען אומגענאַנגען, און געשריען האָבען קינדער.
(קינער זאָל צו מיר ניט קומען מיט קיין וויינענדיגע רייד!) —
און אַנטקעגען, פאַר מיין פענסטער, איז געשטאַנען שטום אַ בלינדער
און האָט פּויל זיין קאַטערינקע מיט זיין בלינדער האַנד געדערהט.

הויב אויף די אויגען, זעה: די נאכט וועט באלד פארהילען
די שטאָרט ניו יאָרק אין נעבעל בלוי, און לייכט און ווייך,
און אין מיליאָנען פענסטער גאלדיג רויט און בלייך
באלד וועלען זיך מיליאָנען לאַמפען ליכט צושפיעלען.

און העל-באלויכטענע די באהנען וועלען ברילען
ווי שלאַנגען פליהענדיג דורך דעכער אין דער הויך
און אונטען וועלען ראַיען זיך אין רעש, ליכט און רויך,
טראַמווייען, פוהרען, מענשען און אויטאָמאָבילען.

און דיינע אויגען זיינען קאלט און אויסגעלאָשען,
זיי פיהרען דיך אין רעש פון די גאסען אום,
נאָר פרעמד איז דיר די וועלט וואָס רינגעלט דיר ארום.
דו הערסט א פרעמדען אומבעקאנטען לשון,
דו הערסט, דאָס פרעמדע לעבען רעדט, נאָר שטום
די ליפען דיינע זיינען — שטום און צוגעשלאָסען.

הערבסטיגער רענען

גרוי און אלט גרוי און בלאַס
איינגעהויקערט און נאָס,
געהט ער אום אויף א קוליע אין נאָס,
און ער טאפט פאר זיך בלינד,
און ער וויענט זיך פון ווינד,
און ניסט טרערען אויף אונזערע זינד.

זי איז ביי דעם פענסטער א בלאסע געשטאנען.
א בלאסע, א שטילע, מיט פלאמיגע אויגען
געקוקט האָט זי ווייט, וואו די נאכט האָט פערצויגען
די רושיגע שטאָרט אין טומאנען,
אין רוים גרויע שליערס טומאנען. —

וואו עפעס א מחנה צושטריימע מכשפות
האָט כשופ/דיג לאַנגזאָם אין פינסטערע פענסטער,
פון ריעזיגע שטיינערנע טורמעס געשפענסטער,
געצונדען בריליאנטענע שריפות,
געצונדען פער'חלומ'מע שריפות.

געברענגט האָט די שטאָרט. און געברענגט אויף איהר בלאסען
געזיכט האָבען רויזען... צועפענט די אויגען
מיט פייער — אָהן ווערטער, האָט זי מיך געצויגען
אָהין, אין די פלאמיגע גאסען,
אָהין אין די רושיגע גאסען.

מיין טיר איז געווען ניט פערשלאסען ווי אימער...
און איר האב געשמייכעלט: מיין שמעטערלינג פרייער,
דיך לאסען די גאסען אין נאכטיגען פייער,
און מיר — מיינע שאטענס פון צימער, —
און איר בין פערבליבען אין צימער.

דאס קליינע בלימעל בענקט פארנאכט
נאך דעם לבנה ווייסען שטראל,
דער וואנדערער אליין, פערשמאכט,
אין מדבר זוכט א קוואל.

און איד — א פרעמדער, הער זיך צו
צו דעם געשריי פון גאס, און בלאס
און קראנק, איד גאר אזוי נאך רוה
פון דעם געשריי פון גאס.

דער ווינטער אווענר געדויערט.
דער זייגער אויף דער וואנט,
דער זייגער ער צעהלט פארטרויערט
די רגע'ס נאכאנאנד.

און ווי איז אווענרען אימער
דער לאמפ א שטילער שיינט.
און איד שפאז ארום איז צימער
און טראכט פון דיר, מיין פריינד.

די גאסען איצט פרעהליך לעבען
אין שאמענס, ליכט און שניי,
און שליטענס און מענשען שוועבען
מיט אימפעט און געשריי,

און פרויען מיט הייסע בליקען,
אין פוטערווארג און זייד,
זיי זאגען צו גליקען, גליקען,
דארט ווייט, אויף יענער זייט...

דער ווינטער אָווענד געדויערט...
כ'וועל גאָר אין גאס איצט געהן.
און אומגעהן אליון, פארטרויערט
נאָר דיר, מיין פרוינד, אליון.

און אפשר — כ'וועל זיך ניט שעהמען —
(מיין הארץ, מיין הארץ, ניט שפאם!)
וועל איד אין מיין צימער נעמען
אויף נאכט א פרוי פון גאס.

דער בריק איז פוסט געווען. ס'איז נאכט געווען. נאָר ווען ניט ווען פארביי
 איז דורכגעפלויען רוישיג, זינגענדיג א ליכטיגער טראמוואי,
 און איד, און ער, א קליינינקער, מיט אַקסלען שמאַלינקע, ווי ביי אַ פרוי,
 מיט לאַנגע האָר, מיט ברעמען שוואַרצע-שוואַרץ, מיט אויגען שאַרף און גרוי, —
 מיר זיינען אָנגעלעהנט געשטאַנען אויפ'ן בריק ביים גרויען פלויט.
 און פריש, און קיהל, און אָפען האָט אויף אונז די שטילע נאכט געוועהט.
 גיך האָב גערויכערט אומרוהיג. און ער — מיט צוטרוי און געבעט
 האָט פון זיין ווייטען, ווייטען לאַנד פערבענקטערהייט גערעדט.
 איד האָב גערויכערט. אונטען האָט דער טייך געאַטעמט שווער און טיף.
 און דאָרטען וויים האָט שלאַנגיש-קריכענדיג בעוויזען זיך אַ שוף...
 און דאָרטען ווייט האָט פון דעם נעבעל קוים אַ האַפען זיך געבלייכט,
 און פון דער וואַכעדיגער שטאַרט האָט קוים דער ווייטער רויש געגרייכט —
 און ער — ווי טיפער וואַלט דערפיהלט די בענקשאַפט צו זיין ווייטען לאַנד,
 האָט ער דרוי שטילע, שטילע מאַל אַ קוש געטאָן מיין קאַלמע האַנד.

דא אין די שטילע אלעען,
דו מיט דיין פינסטערען בלוט
שווייג, דא אין רוהיג און גוט,

שווייג, און פארנעהם די געשרייען:
וויילד, אין דער נאכט, און צו נאט
שרייט עס די נאכטיגע שמארט.

וויינסט... אין די שטילע אלעען
וויינען דער הערבסט און די רוה
בלעמער פארוועלסטע און דו.

מען וועט אין א הערבסט־נאכט אין רעגען אין גאס מיד א גוסס געפינען.
מיד וועלען די מענשען בעטראכטען מיט נייגעריגקאלטע און ווילד־פרעמדע
אויגען

און איינער א מענש וועט מיט פאָרזיכט אַריבער מיין קערפער זיך בויגען
און שפייענדיג, וועט ער מיט עקעל אין ווייטערע גאסען אנטרינען.

כ'ועל בלייבען אליין. און די נאכט וועט זיך ציהען. דער הערבסטיגער
הימעל וועט זיפּען

מיט אייזקאלטען רעגען. מיט שווערע און בלייערנע טראָפּענס
דער רעגען וועט שווענקען און שווענקען דעם גליטשיגען שטיין מיר צוקאַפּענס,
די שמוציגע קליידער אויף מיר און מיין בלוט פון די גוסס'ע ליפּען.

כ'ועל רופּען א נאָמען. מיין רופּען פּערשטאַרבען וועט ווערען.
און אויבען דער הימעל — א פינסטערער קבר — אויף מיר וועט זיך שפּרייטען.
און דאָ, ארום מיר, וועלען שוואַרצען זיך הייזער און אייזערנע פּלויטען,
און דאָרט אויפ'ן ראָג אין דעם רעגען וועט צאַנקען א בלייבער לאַמטערען.
א גאס־הונד, פּערבלאַנדזשעט פון ערגעץ, דעם שטיין מיר צוקאַפּענס וועט
ראַיען

דאָס בלויע, פּערגליווערטע פּלייש פון מיין פנים זיין הונגער וועט לאַקען.

ער וועט מיר דאס פנים א שמעק טהאז און אבשפרינגען וועט ער צושראקען.
רעם קאפ צו רעם הימעל פערריסען, וועט ער זיך צואוואַיען, צואוואַיען.
און טריט וועלען הילכען אין רעגען. און טריט וועלען ווערען פערפאלען.
א וועכטער וועט צוגעהן. א שטומער. ער וועט מיט זיין פוס אָן מיר קלאפען.
ער וועט מיד בעטראכטען. א שטומער. זיין האנד וועט מיין האנד ארומטאפען.
און וועט אין דער נאכט ערגעץ געבען פער'סוד'עמע ווייטע סינגאלען.
און וואַיען דער הונד וועט אין רעגען. און ערגעץ א שלאַפלאָזע מיטער,
וואס קען מיט איהר נאָיענדען ניגון דאָס וויינענדע קינד ניט פערוויגען.
וועט ווייזען דעם קינד אויפ'ן פענסטער. — דאָס קינד וועט באלד ווערען
אנמשוויגען.
די מוטער וועט שעפטשען צושראקען : שא... שא... דארטען האַלט דער
ניט-גוטער

זיי זיינען ביידע שפעט ביינאכט
ביים ווייסען טישעל אין קאפע
געזעסען און גערעחט,
גערויכערט און גערעדט,
און עפעס וואס פאררעדט...

זיי האבען ביידע גוט געוואוסט,
אז דא, ביים טישעל ארום זיי,
אין זייער רויכערען,
אין זייער יעדען ווארט
דער אלטער טרויער היט.

און ווען זיי זיינען פון קאפע
ארויסגעגאנגען אויף דער גאס —
א נעבעל, דין און קיהל
האט אויף דער גאס געוועהט,
אין פנים זיי געוועהט...

און דא און דארט א בלאסער שיין
האָט אומעטיג און שטיל געוויינט,
און אויפ'ן הארטען שיין
פון א פערשפעטיגטען
די טריט האָבען געוויינט.

זיי זיינען מיט דער גאס אוועק,
און האָבען גאַרנישט גערעדט,
זיי האָבען גוט געוואוסט:
אז דאָ, אין גאָס, מיט זיי
דער אלטער טרויער היט...

זיי זיינען ביידע ביי אַ דאָג
געבליבען שמעהן. אַ גאסענפֿרוי
האָט זיך פֿאַרביי געשלעפֿט
אַ מידע פֿון איהר נאכט,
אַ בלאַסע אין דער נאכט.

זיי האַבען ביידע זיך פּערשעמט :
דער טרויער וואָס האָט זיי געהיט
איז מיט דער גאַסען פרוי
אַ יונגער, שמייכלענדיג
פארשוואונדען אין דער גאַכט.

און ווען זיי האַבען זיך געשיידט —
דעם אויסזעהן פון דער גאַסענפּרוי
האַט יעדערער פון זיי
מיט זיך, צו זיך אהיים
געטראָגען שמייכלענדיג...

איד שטעה ביי מיין טויער אליין,
אין הויז האב איד מורא צו געהן.

מיין הויז איז פערלאָזען און טויט,
ביז איבער די פענסטער פערשנייט,

די וועגד מיינע זיינען אין איין,
דעם דיל מיינעם גרוזשען די מיין:

און אימיץ א בלייבער און שטום
שפאנט איבער די צימערען אום.

און קוקט אין דעם שפויגעל זיך איין
און זיפצט אין פערבארגענעם פין:

און קניחט פאר מיין ליידריגען בעט,
און שטרעקט זיינע הענד אין געבעט,

און רעדט פון געטוענע זינד.
און וויינט ווי א קינד, ווי א קינד, —

איד שטעה ביי מיין טויער אליין.
איז הויז האב איד מורא צו געהן.

א שלאס הענגט ביי מיר אויפ'ן טיר.
און כ'האב ניט קיין שליסעל ביי מיר.

איד האב איהם פארווארפען אין שניי.

איז דיינע אויגען וויינט דער הערבסט —
מיין הערבסט, דער נעבעל און דער פארק,
די ווייטע פייערען, די נאכט,
און די געשרייען פון דער שטאָרט.

איז דיינע אויגען וויינט די נאכט —
מיין נאכט, דער אלטער פארק, און איד,
די ווייטע פייערען, די שטאָרט,
און האַרמען דין פארלאַזטע קינד.

שטילער, שטילער, באהאלט די טרערען,
נאָט, אונז אלעמען באהיט,
אז זיי זאלען נאָך דערהערען
אין דעם אויפגעהז פון די שטערען
אונזער אלעמענס געמיט, —
נאָט אונז אלעמען באהיט!

שטילער, שטילער, באהאלט די טרערען,
נאָט, אונז אלעמען באהיט,
אז זיי זאלען נאָך דערהערען
אין דעם שיינען פון די שטערען
זיינע קומענדיגע טריט, —
נאָט אונז אלעמען באהיט!

איך בין געקומען צו אייך
שיינען אין ליכט פון מיין וועלט.
און ווי א ליכטיגער טייך
ביי אייער ברעג זיך געשטעלט,
וויזען מיין שעהנקייט פאר אייך.

איך בין געקומען צו אייך
שיינען אין ליכט פון מיין גרויס.
און ווי א רוישיגער טייך
זינגט פון די ברענען ארויס,
זינגען מיין גרויסקייט פאר אייך.

איך בין געקומען צו אייך
שיינען אין ליכט פון מיין וועג.
און ווי א שטראמיגער טייך
זוכען א ווייטערע ברעג,
ערנעץ, נאך ווייטער פון אייך.

אַט בין איך אהער געקומען,
האַב דאָ דורכגעפיהרט א צייכען,
האַב דעם צייכען אַבגעשוואַרען
און האָב דריי מאָל אַבגעשפּייט ;
איצט וועל איך שוין זיין אליין ! —
איצט, אז ווען די נאכט וועט קומען
וועט צו מיר אהער ניט גרייכען
דיין געוויין אויף דיניע יאַהרען : —
פון דיין דורכגעקרייצטער ווייט
דיין געקרייצגטער געוויין.

דו ביזט געשמאָרבען יונגערהייט א שטאַלצער אויף דער תּליה,
דיין שטאַלצען טויט האָט נאָר געזעהן דער תּליון און די נאכט,
און ווען מען האָט די בשורה פון דיין טויט צו אונז געבראכט. —
אַהו טרערען, שטומע, האָבען מיר נאָר דיר געריסען קריעה
און עפעס בלוטיגעס און בייזעס האָבען מיר פארטראכט...

און איינמאַל אין א שוואַרצער נאכט, ווי קריכענדיגע שלאַנגען
געלויערט האָבען מיר די טריט פון שוואַרצען פיינד.
און שיפענדיג ווי שלאַנגען האָבען מיר געשוואַרען : היינט !
און אז די זון א נאַלדענע פארטאָג אין אויפגעגאנגען
האָט אין דער זון אונז שמייכלענדיג דיין שעהן געזיכט געשיינט.

אין דער ענגער וועלט פארשפארט,
אין דער לאנגער נאכט, —
שווארץ און פינסטער ווי די נאכט,
האט איהר אויף מיין ליכט געוואחט,
און זיך ניט דערווארט.
אין דער נאכט, א קינד, און בלינד,
האב איך אייך געזוכט,
און געשטארבען זוכענדיג, —
און געשטארבען ווי א קינד,
אין דער נאכט — א קינד.

ווערטער בעטען, ווערטער וויינען,
און די הענט — פארבענקט און בלינד,
בענטשען האפערדיג און קרוינען
אונזער נביא, אונזער קינד.

אויגען ווארטען, אויגען טרוימען,
און די הענט — פארבענקט און בלינד,
טראגען אין די ווייטע רוימען
אונזער נביא, אונזער קינד.

פארשטויבטע, מיט פינסטערע אויגען,
באוואקסען מיט בערד,
זיי געהען אין רייהען געבויען
די קעפ צו דער ערד.
פאר וואס וואלט פאר זיי ניט געפלאטערט
די הייליגע פאָהן? —
איז קליין בין איד, קליין און פערמאטערט, —
איז וואס זאל איד טאן?

ניט אין דעם גרויען שטויב פון דיינע קלוגע ספרים,
און ניט אין דיינע הייליגע און שעהנע קברים,
נאר אין דיין גרויסען גורל'ס הארטען אנגעזיכט,
האב איך דערזעהן דיין ליכט.

און אין מיין מאמע'ס אלטע ליידענדיגע אויגען,
ווען זי האלט בענשענדיג די דארע הענט פארביגען,
פאר איהרע ליכט פון שבת אויף מיין קינד'ס געזיכט,
האב איך דערזעהן דיין ליכט.

איד נעהם אויף זיך א נרד:
פארלאזען זיך א בארד,
און טראגען אלטע קליידער:

די הענט פארלייגט אויף הינטען,
אזוי צי אט אזוי
זיך לאזען מיט די ווינטען.

און זאלען זיי מיך יאגען! —
איד האב דא אין דער גאס
א פרעמדען קינד געטראגען!

דעם גרויסען אונגליק אייערען האב איך פארנומען.
דאס אונגליק געהט מיר נאך נאך אלע מיינע טריט.
נאך מיט קיין טרייסט בין איך צו אייך דאך ניט געקומען —
ווייל טרייסטען קען איך ניט.

ווייל טרייסטען קען איך ניט... נאך טיף אין מיין נשמה
האט ווי דער סם המות רויטער אויפגעברענט
פאר אייער ריינע בלוט די הייליגע נקמה, —
איז וואס האב איך געקענט?

איז וואס האב איך געקענט? ... איך האב מיין קאפ געבוויען, —
אויף זייער קאפ זאל פאלען אייער ריינע בלוט,
און דו, מיין זוהן, מיין אינגעלע מיט בלויע אויגען,
וועסט וויסען וואס מען טוט?

זיי האבען געזאמטעלט זיין פערד
און שטילע געבויענערהייט,
די קעפ צו דער נאכמינער ערד
איז צער און אין שרעק איהם בעגלייט.

צי ער האָט דערפיהלט זייער שרעק,
צי ער זייער צער האָט דערזעהן —
א שטילער ווי ער איז געווען,
א שטילערער איז ער אוועק.

און ווייט איז דער נאכט האָט א צייט
פון איהם זיך געצויגען א שיין,
און זיי האָבען נידער איז פֿיין
געקניהט פאר'ן שיין איז דער ווייט.

דערנאָך אז זיי האָבען געקניהט —
זיי האָבען פארוואַגעלטערהייט
אויף וועגען צווייהט און צושטרייט
געזוכט פון זיין פערד זיינע טריט.

און איצט ווערט אין ספרים דערזעהלט
אז נאט האט צו זיי איהם געבראכט,
און נאט האט פון זיי איהם דערוועהלט,
אז ער זאל אוועק אין דער נאכט,
א חלום פאר זיי אין דער נאכט.

הער, טאטע, ניט קנייטש אזוי ביזן מיט'ן ברעם,
און האלט ביי דער האנט מיך ניט צו.
איך ווייס ניט צי דאָס איז אַ חלול השם, —
איך ווייס אָבער גוט וואָס איך טו !

ווי דו, בין איך שטיל, און ווי דו בין איך גוט,
און גוט און פארניכט צו זיי ; —
נאָר איך האָב דערהערט אַ געשריי אין מיין בלוט —
פון דורות דעם גרויסען געשריי.

און אַט אַ דער מעסער, דו זעהסט, וואָס איך שאַרף,
וועט נעמען ביי זיי אונז די רוח !
נו טאטע, טאָ לאָז מיך דערשארפען. מען דאַרף.
מען דאַרף, און איך ווייס וואָס איך טו.

אין דער נעבעלדיגער נאכט
האָבען מיר פארנומען קלאנגען.
נאָהענטע און ווייטע קלאנגען. —
זיינען מיר אוועקגעגאנגען
נאָך די קלאנגען אין דער נאכט,
אין דער נעבעלדיגער נאכט.

אין דער נעבעלדיגער נאכט,
זיינען מיר אזוי געגאנגען,
זיינען אין דער ווייט פערנאנגען,
ביז די ווייט האָט אונז געפאנגען
און פארשפארט אונז אין דער נאכט,
אין דער נעבעלדיגער נאכט.

איילי ליו ליו, נאכט און רעגען.
איילי ליו ליו, נאכט און ווינט,
אין דער נאכט און אין דעם רעגען,
אין דער נאכט און אין דעם ווינט,
געהען מענשען אויף די וועגען
און פארוואַגעלטע ווי הינט,
נאָס, און הונגעריג ווי הינט,

איילי ליו ליו, נאכט און רעגען,
איילי ליו ליו, נאכט און ווינט,
ליו לינקע מיין סינדר!

און וואוהיז די מענשען געהען? —
ווייס די נאכט און ווייס דער ווינט,
אהן געוויזן און אהן געשרייען
איז דער נאכט און איז דעם ווינט
געהען זיי אזוי אין רייהען
נאם, און הונגעריג וויא הינט,
און געטריעבענע ווי הינט.

איילי ליו ליו, נאכט און רעגען,
איילי ליו, נאכט און ווינט,
ליו לינקע מיין קינד!

פון שטויב האָט נאָט מיד אויפגעהויבען
און מיד דערהויבען איבער אייד.
אז איד זאָל אייער כבוד לויבען,
אז איד זאָל גרויסען אייער נאָמען,
אז ווען איד וועל ניט זיין מיט אייד —
זאָל זיין מיט אייד מין נאָמען. אמן.

שטילער! שטילער! רעדט ניט הויף!
שטעהט געבויגען שווארץ און בלייד.
איינגעבויגענע אין פיון,
שווינגט און האלט דעם אטעם איין.

פון דער טיעפער נאכט ארויס
און פון קיינעם ניט געהערט,
וועט ער אויף א ווייסען פערד
קומען שטיל צו אונזער הויז.

פון זיין לויטערען געזיכט
און זיין קלאהרען ווייסען קלייד
וועהען וועט אויף אונז די פרייד,
פאלען וועט אויף אונז זיין ליכט.

זייט נאר שטילער! רעדט ניט הויף!
שטעהט געבויגען שווארץ און בלייד.
איינגעבויגענע אין פיון,
שטעהט און האלט דעם אטעם איין.

אויב מען האט אונז אפגענארט,
און מען האט אונז אויסגעלאכט,
און די גאנצע לאנגע נאכט
האבען מיר אומזיסט געווארט, —

וועלען מיר אין אונזער בראך
בויען זיך צום הארטען דיל
און מיר וועלען שווייגען שטיל,
שטילער נאך און שטילער נאך.

זייט זשע שטילער! רעדט ניט הויך!
שמעהט געבויען שווארץ און בלייד,
איינגעבויענע אין פיין,
שמעהט און האלט דעם אטעם איין...

טויבענשמילע, בלויע אָווענד שטונדען!
שפּרײט פאר מיר מיין אווענד טרוים צושפּרײטער!
איצטער גליהען ציטעריגער, רויטער
מיינע שטילע רויזען — מיינע וואונדען.

איצטער שטארבט אין גאַסען דער געפילדער;
טריט און ווערטער הילכען שטילער, ווייכער,
אויגען בענקענדיג נאָך אויגען, קוקען בלייכער,
הענד אין הענד געדריקטע רעדען עפעס מילדער.

איצטער ווערט מיין בענקשאפט גאַלד געצונדען.
הייסער ווערט מיין בלוט, מיין אויג ווערט ברייטער!
איצטער... איצטער ברענען רויטער, רויטער
מיינע רויטע רויזען — מיינע וואונדען!

דער טאג האט געזעגענט זיך טרויעריג-צארט
און טרויעריג-שטיל, — כ'האב געלאכט :
א קראנקער פון טאג, — כ'האב געלאכט און געווארט
מיט פרייד אויף דער נאכט.

די נאכט איז געקומען. מיין לאמפ האט געברענט —
מיין הארץ האט געברענט אין דער נאכט,
און איד האב געווארט, און געבראכען די הענט.
געווארט און געלאכט.

דער טאָג פארנעהט.
 טוה אָן א ווייסען קלייד,
 און לאָז פארנאָנדער די ינע צעפּ,
 און אויפ'ן קאָפּ ציה אָן אַ שוואַרצע קרעפּ,
 און טרייסעל אָפּ פון טאָגעדיגען שטויב דיין זעעל,
 און געה דריי טריט ארויס פון דיין פארוואַרנטען שוועל.
 די אויגען טרויעריג צום מעריב רוים געווענדט —
 פארברעך אין תפילה'דיגען שווייגען די ינע הענט!
 און מיט פארקלעמטע ליפּען שמייכעל שטומערהייט:
 „דער טאָג פארנעהט!...“
 דער טאָג פארנעהט, דער טאָג פארנעהט, ער מוז פארנעהן.
 און אויב דיר ווילט זיך וויינען, וויינען, וויינען. — וויין!
 דער טאָג פארנעהט.

איז בלייבען צארטען גאלד, די זון מיין פענסטער פארבט,
דאס הייסט, איד וועל מיין קאפ אין טיעפען טרויער נייגען,
און וויינען, וויינען שטיל מיט שטומע בלייבע אויגען
די שעה ווען אויף מיין פענסטער שטיל די זון פארשטארבט ;
דאס הייסט, איד וועל א נאכט ביים קבר פון דער זון —
ביים לאַמפ, ביים צאנקענדיגען, דויכערדיגען שימער
איז מיינע שטיינערנע און גרויע ווענד פון צימער
א שאטען זיין, איז שאטענס נאכטיגען טאבון.

אויף מיין קאלטען שווארצען פענסטער
שוועבט א שמעטערלינג ארום,
צאפעלט זיך און בעט זיך שטום
צו מיין לעמפעל, צו מיין לעמפעל.

קאלט און פינסטער איז דער אַבענד —
און די נאכט וועט פינסטער זיין:
קום מיין שמעטערלינג אריין,
צו מיין לעמפעל צו מיין לעמפעל.

דארמען ווייט ארונטער ליגט דער פארק א רויטער.
הערבסט. איד ווארט. אליין, אליין.
דארמען איז די קאלטע רויטע זון פארנאנגען.
וויין נשמה, וויין!

דארמען ווייט ארונטער, בלויער און צושפרייטער.
געהט די נאכט. איד ווארט, אליין.
אויבען איז דער ערשטער שטערען אויפגעגאנגען.
וויין נשמה, וויין!

ניט פּרעהליך ציהען זיך שעה'ן
אין אַווענד טיעף אריין.
ניט היימליך. דער לאַמפּ ניסט בלויזען.
פּאַרקלערטען. בלייבען שיין.
און שטיל און פּאַרהילט אין גרויען
מיין אומעט קומט אריין.
און ווייזט מיר: „הער זיך איין.
ווי ס'וויינען אין דרויסען די קראַהען.“
— מיין פּריינד, אַ מיין פּריינד אין גרויען.
איצט רייך ניט פון מיין פיין! —
איצט וויל איך רוחיג זיין
און קירצען די שווערע שעה'ן
מיט רויכערען און וויין!

— אווענד. איד וועל אייד ניט שמערען.
זיצט אין דער פינסטער אזוי! —
און איד באהאלט מיינע טרערען.
און איד פארשטיק מיין געשריי.
און אין דעם פענסטער די שמערען
שיינען. איד שמעה. קוק זיך איין.
און עפעס אויגען אין טרערען
קוקען אין הארץ מיר אריין.

וואס טוט מען אין דעם לאנגען אווענד, ווינטער ? —
מען זיצט ביים טיש. מען שווייגט. דער אויווען ברענט.
מען רוקט פערטראכט די קאלטע פען אין טינטער.
מען שמייכעלט פויל, מען רייבט די קאלטע הענד.
מען רויכערט אומרוהיג...

און אז מען ניט א טראכט, אזוי זיך פון די שכנים
אז יעדער רוהט פון לאנג שוין אין זיין בעט —
און, אז עס שארען אויף די טרעפ זיך טריט פון איינעם
וואס קומט פון גאס אהיים אליין און שפעט —
פערטראכט מען זיך, הם... הם...

דער זייגער האט צוועלף שוין געשלאגען —
ס'איז צוועלף שוין א זייגער ביינאכט.
איד קוק אויפ'ן זייגער און טראכט :
דער זייגער האט צוועלף שוין געשלאגען.

איד ווארף אין דעם אויווען די קויהלען.
דער פייער ווערט העלער און קנאלט.
פאר וואס-זשע איז מיר אזוי קאלט ? —
איד ווארף אין דעם אויווען די קויהלען.

ווער וועט מיר צום בעטעל בעגליימען ?
איד בין אזוי עלענר און שוואך
איד שלעפ זיך צום בעטעל און לאך :
ווער וועט מיר צום בעטעל בעגליימען ?

פערלעשען דאס לעמפעל איז גאנצען ?
ס'איז אומעטיג עפעס... איד ווייס ?
מיין בלייד-דארע האנד שטרעק איד אויס : —
פערלעשען דאס לעמפעל איז גאנצען ?

איך נורע זיך טיעמער אין קאלדרע.
ס'איז שטיל. ווער'זשע קלאפט אין דער שטיל?
דאס גריזשעט א מייזעל דעם דיל.
איך נורע זיך טיעמער אין קאלדרע.

כ'האב ליב דעם הערבסט מיט זיינע טרוימען־שלאנגען.
אין זיינע לאנגע נעכט פארנעבעלמע, ווען שטום
אין נעבעל פון די נעכט מיין דמיון בלאַנזשעט אום
און זוכט א גרונט — אין נעבעל א פערלאַרענעם — א גרונט.

און דארט, אין גרויסען עלענד אויסגענאנגען,
מיט אויסגעדארטע, נענעלדיגע לאפעס־הענט
פארוואַרפען אין דער וועלט — צו קיינעם ניט געווענדט —
זיין גרויסע נע ונד לייער זינגט, דער ליריקער — דער הונד.

נאכט. איך ליג אין בעט. דער וויער
רייסט די שויבען. וויינט אין קוימען.
דיך, מין ווייט־פארוואַגעלט קינד,
רופען מיינע טרוימען.

טריט... איך שפרינג פון בעט. ווער געהט? —
אוי, דאס רייסט דער ווינד די שויבען...
מיינע טרוימען שטילערהייט
וואַרקען ווי די טויבען.

קושט דער שלאָף די אויגען איהרע, קושט די אויגען איהרע זאכט.
נאָר דיין האַרץ איז ביין און שלאָפלאָז, ביין און שלאָפלאָז איז דיין נאָכט,
וואַרפסטו בליקען צו דעם פענסטער, וואַרפסטו בליקען צו דער טיר,
וואַרטסט אויף קיינעם ניט, און קיינער וועט ניט קומען איצט צו דיר.
לעשסט דעם לאַמפ אויס, לייגסט אין בעט זיך, צעהלסט, אז קומען זאָל
דער שלאָף.

וואַרפסט זיך, ציהסט זיך אין דער פינסטער. — האָף ניט, עלענדער, ניט האָף!
שפּרינג פון בעט אויף, לויף צום פענסטער, און דעם פאַרהאנג רייס אַראָפּ.
עפען האַסטיג אויף דעם פענסטער, שפּאַר אַרויס דיין הייסען קאַפּ,
זעהסט די גאַס אין נאָכט פּערלאַרען, זעהסט די טויבע, בלינדע גאַס;
דאָ און דאַרטען אַ לאַמטערען איינזאַם — איינזאַם ציטערט בלאַס,
איין די גרויע שטילקייט זעהסטו, זעהסט די שלאָפּעדיגע רוה —
דאָ און דאַרטען אַ לאַמטערען איינזאַם איינזאַם ציטערט בלאַס,
וועסט אַ פייה טאָן, אַ געשריי טאָן, ווילד וועט הילכען דיין געשריי.
דאַרטען, ערגעץ אין דער פינסטער, וועט אַ זייגער שלאָגען צוויי.
צוויי אַ זייגער! — וועסט אַ לאַך טאָן, וועסט אַ קרויץ טאָן מיט די ציין,
און וועסט הערען טריט געאייילטע קלאַפען, קלאַפען אויפ'ן שטיין,
קלאַפען, קלאַפען און פּערשטאַרבען...

דאס ליכט געהט אויס, — מיין ליכט. איד זיך אליין.
דעם קראנקען קאפ צום הארטען טיש געלעהנט,
די אויגען אויסגעלאשענע, די הענט
פארבראכענע אין צווייפעל, און איד וויין.
איד זיך און וויין אין מיטען נאכט, אליין.

מיין נאכט! שפרייט אויס פאר מיר דיין שווארצען שוים!
ענטבלויז פאר מיר דיין גיפטיג-קאלטע ברוסט! —
און ווי א קינד פארזויגט, פארזויגט, פארקושט.
זייג אן מיר מיט דיין סם, פארזויג, קוש אויס
דאס ליכט, מיין ליכט וואס שטארבט ביי דיר אין שוים.

איך קוק אין דער פינסטער אריון
און צעהל מיינע נאכטיגע שטונדען.
איך ווארט אויפ'ן מארגיגען שיין
און צעהל מיינע נאכטיגע וואונדערן.
וועט קומען דער מארגען אמאל
אין זוניגע שטראלען געצונדען ? —
איך צעהל מיינע נאכטיגע וואונדערן
אין אוצרות פער'כשום'טען צאל.

נאכט. סעקונדען קלינגען וויסט און איינזאם, מאַנאַטאָן.
וויסט און איינזאם קלינגען דיינע אונרוהיגע טריט.
זאָג, אונגליקליכער, פּערוואַרפּענער, וואָס שלאָפּסטו ניט?
זאָג, אונגליקליכער, פּערוואַנעלטער, וואָס וועסטו איצטער טהאָן?

ווידער וועט דיין נאכט אַהן רוה און שלאָף אזוי פאַרנעהן.
און אַ טאָג וועט ביי דיין פּענסטער שיינען זוניג העל.
זאָג, אונגליקליכער, ווער וועט זיך ווייזען אויף דיין שוועל?
ווער וועט כאַטש אַ שלידער טהאָן אין שויב צו דיר אַ שטיין?

נאכט סעקונדען קלינגען וויסט און איינזאם, מאַנאַטאָן.
וויסט און איינזאם קלינגען דיינע וואקעלדיגע טריט.
זאָג, אונגליקליכער, פּערוואַרפּענער, וואָס זאָנסטו ניט?
שטעהסט אזוי... און קוקסט אזוי... און ווייסט ניט וואָס צו טהאָן...

מיין פריינד, מיין קלוגער פריינד! צי האָט דיר ווען געטראָפּען
פון שלאָף זיך פּלוצלינג אויפּכאַפּען אין מיט'ן נאַכט,
און קוקען שטום פאַר זיך, ווי עפּעס וואָס געטראָכט,
נאָר טראַכטען טראַכטן ניט און לעגסט זיך ווידער שלאָפּען,
נאָר שלאָפּען שלאָפּט זיך ניט... צום צוגעשפּאַרטען פענסטער
ניט דיר אַ ציה. שטעהסט אויף און געהסט צום פענסטער צו.
די שטאָרט שלאָפּט איצט געהילט אין נעבעל און אין רוה,
מיט איהרע הימעל־הויכע מויערען געשפענסטער.
קיין פייער אין קיין שויב, קיין שאָרד ניט צו דערהערען.
דו גענעצסט פּויל, און מיר געהסטו צוריק אין בעט,
דו דעקסט זיך איין, דו ליגסט און טראַכסט: — שוין שפּעט?
און טראַכסט: — וואַלסט כאַטש אין גאַס אַ פייער איצטער ווערען.

אימיץ קלאפט אין מיין פענסטער שטיל, שטיל, אין דער שטיל.
נעה איך צו צו דעם פענסטער מיט שרעקיג געפיהל ;
— וועמען לאזט עס די הערבסט־נאכט ניט שלאפען ?
אימיץ אין פון דעם פענסטער אנטלאפען...

און דארט ווייט און דארט ווייט, וואו די פינסטערניש גרויט,
וואו די נאכט האט איהר קעניגרייך בלינדען געבויט,
אין א שלייער פון נעבלען פארשלייערט,
אימיץ שטעהט דארט א בייזער און לוייערט...

איד קוק פון פענסטער, דער ווייט אריבער
א וואַלקען ציהט, א רעגען ניסט.
דו קומסט ניט, מיינער, דו קומסט ניט, ליעבער?
איד ווארט אומזיסט, איד ווארט אומזיסט.

איד צינד צוויי ליכט אָן, איד נעהם צוויי שפיגלען,
איד זעץ אוועק זיך אין דער מיט.
נעשטאלטען שוועבען אויף לייכטע פליגלען...
דיך זעה איד ניט, דיך זעה איד ניט.

איד לייג אין בעט זיך, דער שלאָף זאל וויגען.
איד ווארף זיך, דרעה זיך ווי א שלאנג;
איד קאָן ניט שלאָפען, איד קאָן ניט ליגען,
די נאכט איז לאנג, די נאכט איז לאנג.

די נאכט

זי וועט ארומגעהן בלינדערהייט
מיט בלינדע פינגער טאפענדיג
אין גאסען אויסגעלאשענע,
מיט בלינדע פינגער קלאפענדיג
אין פענסטער צוגעשלאסענע.
זי וועט זיך זעצען ביי א פלויט,
די שווארצע האָר צושויבערען.
און אימצען צו לױערען
און אימצען פארצױבערען
און אימצען בארױערען.

איד זינג אין מדבר צו ווייטע רוימען.
איד זינג אין מדבר צו דער ווייט :
צו ווייטע רוימען פון מיינע טרוימען
צו דער ווייט פון מיין איינזאמקייט.

כ'האב ליעב דעם מדבר פון מיינע רוימען.
כ'האב ליעב דעם מדבר פון מיין ווייט —
ווייל אין מיר שלאגט העל א קוואל פון טרוימען.
וואס איד טרוים אין מיין איינזאמקייט.

אין האפען

גרויע מידע שיפען שטעהען אין דעם גרויען האפען.
אפגעברענטע פון די ים'ען פרעהליכע מאטראזען.
גלאנציג שווארצע נעגערן און פלינקע ווי די אפען.
לאדען אויס די גרויע שיפען אין דעם גרויען האפען.
און דער האפען הילכט פון גלאקען, קייטען און געשרייען.

און א דארטען, פון די רויהע ווינטען אויפגעבלאזען.
רויט פון פורפור, אויף א שיפעל זענלען קליינע וועהען, —
איינער האט זיך א פערטרויטער ווייט אין ים געלאזען.
און פון דארטען קומט די נאכט, און רויהע ווינטען בלאזען.
און פון דארטען צו דעם האפען נייע שיפען געהען.

זי איז געשטאנען ביי דעם ים,
צום ים מיט אויסגעשטרעקטע הענד.
דער לעצטער ווייטער רויטער שטראל
האָט אין דעם טיעפען בלויען וואָל
זיין גסיסה גאַלדענע דערברענט.

זי האָט געבויגען זיך צום ים.
...מיט נאכט און פחד הויכט דער וואָל —
וואוהין, פערבענקטעם קינר, וואוהין?
געשעפטשעט האָט זי שטיל — אהין, —
צום שטראַל, צום לעצטען ווייטען שטראַל.

ווייט און ברייט און אַמען
וועהט דער נעבעל קיהל,
גאַלדיג בלוי און שטיל
ווערט דער ים אנטשלאָאָמען.

גאַלדיג בלוי נעצונדען
אויף דער ווייטער טיעף
שווימט א זעגעל שיף,
שווימט, און ווערט פארשוואונדען.

ווי א האַלבער האַרען
די לבנה, הויך,
עלענד, קאלט און בלייך
קוקט אין ים פאַרלאַרען.

מיר זיינען לאנג ביים ברעג פון ים געשטאנען
דערשראקענע ווי קינדער.
פון ים איז ווייט דער נעבעל אויפגעשטאנען
א גרויער און א בלינדער.

און דארטען, לינקס, פון דרעמעלדיגע לאנען
איז האריזאנט געמויערט,
מיט אויגען־פיייערען, די שטארט איז אויפגעשטאנען
א שווארצע און געלוייערט.

און דא ביים ברעג וואו מיר זיינען געשטאנען —
פון נעבעל איינגעשלונגען
די וועל איז פון דעם נעבעל אויפגעשטאנען
און אונזער שרעק געזונגען.

דער ים האָט געוואשען די שטיינער,
און דאָ אויף א שטיין, ביי דעם ברעג,
האָט איינער א יונגער, א שעהנער,
מיט דינע פארנעבעלמע רייד
זיין טרויער פארטרויט פאר א פריינד.

דער ים האָט געוואשען די שטיינער.

א שיף איז אין נעבעל געשוואומען.
— מיין פריינד! — האָט דער צווייטער געזאָגט —
דער אבענד איז רוהיג געקומען,
דער נעבעל ווערט גרויער, מיין פריינד,
און ווער איז ניט עלענד אצינד? —

די שיף איז אין נעבעל געשוואומען.

דער ים איז אפען ברייט און טיף.
איך שמעה ביים ים אליין.
איך זעה פון ברעג דארט ווייט א שיף
אין ווייטע לענדער געהן.

איך קוק איהר נאך. די זון פארנעהט.
דער נעבעל וואקסט. דער ווינט
מיט נאכט און קעלט אין פנים וועהט.
די ווייטע שיף פארשווינדט.

דער ים איז פינסטער, גרויס און טיף
און רוישט ביי מיינע פיס, —
א גוטע נאכט, העי, ווייטע שיף,
אין ווייטע לענדער גרים!

מיינע ים'ען אָקעאַנען
זיינען שטורעמדיג און גרויס.
אין די ים'ען אָקעאַנען.
אין די נעבלען די טומאַנען
געהט מיין שיף ארויס.

קאַפיטאַן! — מיין שיף פון דאַנען
פיהרען זיכער זאָל דיין האַנד,
דורך די ים'ען אָקעאַנען.
דורך די נעבלען, די טומאַנען
צו מיין אויסגעטרוימטען לאַנד!

עפענט מיר אייערע טירען! —
פון מיין געצייכענטען וועג
האָב איך געלאָזט זיך פארפיהרען
בין מיינע הערבסטיגע טעג.

איך בין ארויס אין מיין זומער,
רוישיג און גרויס ווי אַ טייך:
ליכטיגע פרייד פון מיין זומער
האָב איך געטראָגען צו אייך.

האָב איך געלאָזט זיך פארפיהרען
פון מיין געצייכענטען וועג. —
עפענט מיר אייערע טירען
אין מיינע הערבסטיגע טעג!

דאָ פאר די טירען אַ ווילדער
ליג איך ווי וויינריב פארשפרייט,
און ווי דער וויינריב דער ווילדער
טראָג איך די שעהנקייט פון טויט.

און פון די וועגען און שטענען
ברענג איך צו אייך פון מין וועג
טרויער פון הערבסטיגען רעגען.
נאלד פון די הערבסטיגע מעג.

דער הערבסט איז כאפאלען דאס לאנד.
און קאלט איז מיר, קאלט איז מיר, קאלט...
און דארטען דורך גאסען פאררויכערט און אלט
די אלטענקע ווייט ליגט פארשפרייט.

דער הערבסט איז כאפאלען דאס לאנד.
און קאלט איז מיר, קאלט איז מיר, קאלט...
און דארטען דורך גאסען פארשווינדט א נעשטאלט —
מיין לעצטע, מיין ליכטיגע פרייד.

דער הערבסט איז כאפאלען דאס לאנד.
און קאלט איז מיר, קאלט איז מיר, קאלט...
און דא געה איך אויף אין דעם גרויען אכפאלט
ווי וויינריב פארלאזען און טויט.

איך בין דער וויינריב דער ווילדער!
נעה אויף ביים פלויט פון דיין הויף,
קלעטער א רויטער, א ווילדער
בין דינע פענסטער ארויף.

אויף דינע דילען זיך לייגען.
הויכען אין שארף פון דיין קלייד,
בלייכען זיך אין דינע אויגען.
טרויערען פון דינע רייד.

לויערען פון דינע לאַמפען
הערבסטיג און גרין ווי א שפין,
אויסגעהן פארקלערט זוי די לאַמפען
אשיג אין פלאם פון קאמין.

ליגען א בלייכער, א טויטער
אויף דינע שויבען אין שניי
שנייאין אין שניי א פערשנייטער
וויינען צו דיר פון דעם שניי.

זעהסט — דאָס בין איך, דאָס בין איך,
הערבסטויג ווי וויינריב דער רויטער,
פאר דייע הירשענע שיד
דרעה איך זיך ווילד א פארשפרייטער.

טרעט מיט די הירשענע שיד! —
זעהסט — ווי איך גאר דאָ א גרייטער,
און ווי איך דרעה זיך און קריד,
הערבסטויג, ווי וויינריב דער רויטער.

זעהסט? אַט אזא אַ בין איך! —
באלד וועל איך ליגען א טויטער,
אונטער די הירשענע שיד
שנייאַיג, אין שניי א פארשנייטער.

כלויקייט

פריינד, נאך דיינע קלונע רייד
האב איך זיך מיט דיר צושירט,
און דורך שלאפעריגע גאסען
בין איך לאנג ארומגעגאנגען.
און איך ווייס ניט ווי און ווער
האט עס מיך פארפיהרט אהער.

דא האט עפעס ווי מיין האנט
שטייף א ריהר געטאן א וואנט,
און א ליכטיגע, א בלויע,
מיט לבנה'דיגע אויגען
האט געעפענט מיר אַ טיר,
און געשמייעלט: פיהרען? — פיהר.

און איך בין איהר ווי א קינד,
א פער'כישף'טער און בלינד
נאכגענאנגען, נאכגענאנגען.
און זי האט צו מיר געשמייכעלט:
— אלטער, ליעבער, געהסט מיט מיר
אין מיין בלויער זייט... נו פיהר!

און אין מיניע קאלטע הענט
האט איהר קליינע האנט געברענט,
און אויף מיניע אלטע ליפען
האבען ליפלעך היים געציטערט:
— געהסט עס אין מיין בלויער זייט? ...
— אין דיין בלויע זייט נאר ווייט!

און ביים אויפגעהן פון דעם טאג,
בין איך ערגעץ אויף א ראג
מיט'ן ערשטען בלויען הימעל
אין א בלויקייט אויפגענאנגען.
און ביי דיניע פענסטער, פריינד,
אין מיין בלויקייט אויפגעשוינט.